

TURCZI ISTVÁN

A hatodik kvark

Az anyag végső építőköve?
S a lehellet, a fölötted repdeső lepkeszárny?
A Víz hatalmas, zöld szeme, a koponyaformájú
szigetek, a Föld, az Ég, az elemek találkozása?
A szívekben égő csipkebokor, a földöntúli
fegyvercsattogás, a Tűzmadár
és más szimbólumok?
A gamma-sugarak hatása a százszorszépekre?
Az elektrosokk, mely korántsem metaforikus?
S a mindent eldöntő plazmaállapot?

Kérdéseim természetjárataiban
képletek, hálók, tudós előítéletek közt
elgazodni egyre nehezkesebb.

Materiális nyomor és szervesetlen élvezet.
Csipetnyi berillium rádiummal
és önbizalommal keverve —
hozzá némely lelkiállapotban
fémes hidrogén.

Kész a túlélés-recept - - - - -?

Az anyag végső építőköve csak a lélek lehet.

Az ammoniták tengere

Csodálatos látvány volt!

Korallzátonyok sora szegélyezte a partokat.
Átfénylett a só a dermedt víz színén.
Hatalmas kagylók, keményvázú szivacsok
építettek a felszínen lebegő élőlények
védelméül vastag mészkőréteget.
A polipszerű tünemények idővel ellepték
a tengereket. Szelíd ragadozók voltak,
folyékony fényben éltek és megtúrték egymást,
bölc s víziösztrönnel, boldog-öntudatlanul.
Esténként visszatértek tányércsiga formájú
házaikba és gondoskodtak utódaikról –
miközben pajzsot vont köréjük a világóceán.

Ez történt a földtörténet sötét középkorában,
kétszázmillió évvel az utolsó háború előtt.

Az idegen

Tükörbe néztem.

Mióta a Földön vagyok, öregedtem néhány évezredet.
Rég megszűnt a lávafolyás, magmává szilárdultak vonásaim.
Szám áramlásvonala mentén már repedezik a gránit, a gneisz.
Szememből dinoszauruszok haltak ki, s már a kontinensek
sem közelednek. Szemgödremeimben mészkő és dolomit üledék.
Ez már a vég. Arcomon lassan süllyedő, apró szigetekkel
tarkított tengerfoltok: korallok, mészvázú csigák, kagylók,
rákfélék lakhelye. Homlokomon hegyek gyűrődései.
Mióta a Földön vagyok, ért némi energiaveszteség,
hővezető képességem sem a régi, és újabban fellépett
bennem valami mágneses rendellenesség. Ez már a vég?
Radioaktiv bomlás indult meg sejteimben; a folyamat,
úgy tűnik, visszafordíthatatlan. Gépiesen szólva:
irreverzibilis. Ez...már...a vég. Magammal és az Idővel
szembenézve talán ez az utolsó t e k t o n i k u s mosoly.
Egyedül, dolgom végezetlenül, mégis ősi derűvel állok
a teremtés tükre előtt, és utasításaid várom, ha lesznek,
Uram.